

Liefde eindigt niet bij de dood

Over de auteur:

Sommige dromen blijven dromen. Andere worden verhalen. Marlie Zweers groeide op met twee grote wensen: ooit een hotel bezitten en ooit een boek schrijven. Vandaag leeft zij beide dromen.

Samen met haar man Hans runt zij een succesvolle onderneming in appartementenverhuur en Bed & Breakfasts in Zwolle en Meppel. Maar tussen gasten, gebouwen en het dagelijkse leven bleef één wereld altijd roepen: die van fantasie, magie en verhalen.

Met steun van haar dochter Gaby en haar familie schreef Marlie een fantasyreeks over liefde, kracht, keuzes en het vinden van je ware zelf. Want soms ontstaan de mooiste werelden... uit een droom die je nooit hebt losgelaten. Kind van twee werelden Bloed van Twee Werelden: Deel 2 Wij tweeën op aarde. Wij vieren in het universum. Toen mensen vergaten mens te zijn en er volgen er nog meerdere.

Hoofdstuk 1 – Een Nieuw Begin

Kitty zette voorzichtig de laatste verhuisdoos op de vloer van haar nieuwe woonkamer. Ze streek een losse haarlok achter haar oor en keek om zich heen. Het was eindelijk zover. Na weken van inpakken, regelen, sjouwen en afscheid nemen stond ze in haar nieuwe huis.

Het was niet groot. Integendeel. Het kleine oude huisje was precies wat ze zocht. Een gezellige woonkamer, een eenvoudige keuken, een slaapkamer boven en een kleine zolder onder het schuine dak. De houten balken aan het plafond verraadden dat het huis al vele tientallen jaren oud was. Hier en daar kraakte een plank als ze liep, maar dat vond Kitty juist charmant.

Door het raam keek ze naar de kleine voortuin. De zon scheen tussen de bladeren van een oude appelboom die naast het huis stond. Vogels floten alsof ze haar welkom wilden heten.

Voor het eerst die dag glimlachte ze.

"Nou Ian," zei ze zachtjes tegen zichzelf, "hier gaan we dan."

Ze opende de laatste doos. Bovenop lag een stapeltje foto's.

Meteen verdween haar glimlach.

Voorzichtig pakte ze een ingelijste foto op. Zij en Ian tijdens een vakantie aan zee. Hij had zijn arm om haar heen geslagen en keek lachend in de camera. Alsof hij elk moment weer iets grappigs kon zeggen.

Een brok vormde zich in haar keel.

Een jaar.

Het was inmiddels een jaar geleden.

Soms voelde het alsof het gisteren was gebeurd. Soms leek het een eeuwigheid geleden.

Langzaam liep ze naar een kastje naast het raam en zette de foto neer. Daarna volgden nog enkele foto's. Hun trouwdag. Een foto in de tuin van hun oude huis. Een foto waarop Ian met een veel te grote zonnehoed op stond omdat hij haar aan het lachen wilde maken.

Kitty glimlachte door haar tranen heen.

Wat miste ze hem.

Ze had lang getwijfeld of ze wel moest verhuizen. Hun oude huis had meer dan dertig jaar hun thuis geweest. Iedere kamer ademde herinneringen. Elke muur, elke kast, elk hoekje herinnerde haar aan Ian.

Juist daarom had ze besloten weg te gaan.

Het verdriet zat daar overal.

Soms betrapte ze zichzelf erop dat ze nog twee kopjes koffie zette. Of dat ze iets wilde vertellen en zich dan realiseerde dat er niemand meer was om naar haar te luisteren.

Het oude huis voelde steeds minder als een thuis en steeds meer als een monument van wat ze verloren had.

Hier wilde ze opnieuw beginnen.

Niet om Ian te vergeten.

Dat zou ze nooit kunnen.

Maar om verder te leven.

Zoals hij gewild zou hebben.

Ze liep naar de keuken en zette de waterkoker aan. Terwijl het water langzaam begon te borrelen keek ze rond.

Het voelde goed.

Rustig.

Veilig.

Misschien was dit precies wat ze nodig had.

Met een kop thee in haar handen ging ze in haar nieuwe stoel zitten. De avondzon kleurde de woonkamer warm oranje. Buiten bewoog de appelboom zachtjes in de wind.

Kitty slaakte een diepe zucht.

Voor het eerst sinds lange tijd voelde ze iets wat ze bijna vergeten was.

Vrede.

Misschien zou het verdriet nooit helemaal verdwijnen.

Misschien hoefde dat ook niet.

Ze keek naar de foto van Ian op het kastje.

"Ik red me wel," fluisterde ze.

Even leek het alsof zijn glimlach iets breder werd.

Kitty schudde lachend haar hoofd.

"Je begint nu echt gek te worden, meid."

Buiten werd het langzaam donker.

Binnen brandde een enkele lamp.

Het huis kraakte zachtjes terwijl de temperatuur daalde.

Een geluid dat hoorde bij een oud huis.

Tenminste...

Dat dacht Kitty.

Boven haar hoofd klonk plotseling een korte tik.

Alsof iemand heel even met een vinger tegen de vloer van de zolder had getikt.

Tik.

Kitty keek omhoog.

Ze luisterde enkele seconden.

Toen glimlachte ze.

"Oud huis," mompelde ze.

En ze nam nog een slok van haar thee.

Niet wetende dat ze niet alleen was.

Hoofdstuk 2 Geluiden

De avond was ongemerkt overgegaan in de nacht.

Kitty had haar laatste kop thee opgedronken, nog wat dozen uitgepakt en uiteindelijk besloten naar bed te gaan. Ze was moe. Niet alleen van het verhuizen, maar ook van alle emoties die de dag met zich mee had gebracht.

Boven in de slaapkamer stond het bed al klaar. De kast was nog half leeg en tegen één muur stonden nog drie ongeopende dozen.

Ze trok haar gordijnen dicht en keek nog even naar buiten.

De straat was stil.

Een lantaarnpaal wierp een zacht geel licht over de weg. Verder was er niemand te zien.

Kitty kleepte zich om en kroop onder de dekens.

Het voelde vreemd.

Een nieuw huis.

Een nieuwe slaapkamer.

Nieuwe geluiden.

Ze draaide zich op haar zij en sloot haar ogen.

Slaap wilde echter niet komen.

Steeds opnieuw dwaalden haar gedachten af. Naar lan. Naar het oude huis. Naar de vraag of ze wel de juiste keuze had gemaakt.

Uiteindelijk dommelde ze toch weg.

Een hard gekraak maakte haar wakker.

Met een schok opende ze haar ogen.

Verward keek ze om zich heen.

Even wist ze niet waar ze was.

Toen herinnerde ze zich het nieuwe huis.

Ze bleef stil liggen luisteren.

Niets.

Alleen de wind buiten.

Kitty keek op de wekker.

Half twee.

"Gewoon een oud huis," mompelde ze.

Ze draaide zich om en probeerde verder te slapen.

Een paar minuten later klonk opnieuw een geluid.

Krak.

Dit keer ergens boven haar.

De zolder.

Ze bleef luisteren.

Het geluid kwam niet terug.

Waarschijnlijk werkte het hout. Dat gebeurde wel vaker in oudere huizen. Overdag warmde alles op en 's nachts koelde het weer af.

Tenminste, dat vertelde ze zichzelf.

Toch voelde ze zich ineens minder ontspannen.

Ze trok de deken iets hoger op en sloot haar ogen.

Opnieuw viel ze in slaap.

Hoe laat het was wist ze niet toen ze voor de tweede keer wakker schrok.

Nu was het geen gekraak.

Het klonk meer als een zachte schuifeling.

Alsof er boven iets over de vloer werd bewogen.

Heel langzaam.

Schrrr...

Kitty hield haar adem in.

Het geluid stopte.

Een paar seconden bleef het stil.

Daarna hoorde ze opnieuw iets.

Schrrr...

Ze ging rechtop zitten.

"Muizen," fluisterde ze tegen zichzelf.

Dat moest haast wel.

Een oud huis had vast hier en daar een muis.

Hoewel...

Het geluid klonk eigenlijk te zwaar voor een muis.

Ze luisterde gespannen.

Maar er kwam niets meer.

Na een tijdje zakte haar onrust weer wat weg.

Ze stapte uit bed en liep naar het raam.

Buiten hing een dunne nevel boven de straat.

De wereld leek stil te staan.

Plotseling voelde Kitty zich ontzettend alleen.

Vroeger had Ian naast haar gelegen.

Dan had ze hem wakker gemaakt.

Hij zou een grap hebben gemaakt over spoken op zolder.

Daarna zouden ze samen hebben gelachen en was alle spanning verdwenen.

Nu stond ze alleen voor het raam.

Ze slikte.

"Ik mis je," fluisterde ze zacht.

Even bleef ze staan.

Daarna kroop ze weer terug onder de dekens.

Deze keer viel ze sneller in slaap.

Toen de ochtendzon uiteindelijk door de gordijnen scheen voelde ze zich allesbehalve uitgerust.

Gapend stapte ze uit bed.

Haar rug was stijf en haar hoofd zwaar.

In de badkamer keek ze naar haar spiegelbeeld.

Donkere kringen onder haar ogen.

"Dat schiet lekker op," mompelde ze.

Beneden zette ze koffie.

Terwijl het apparaat pruttelde keek ze rond in de woonkamer.

Alles stond nog precies zoals ze het had achtergelaten.

De foto's.

De dozen.

De stoel bij het raam.

Niets bijzonders.

Ze glimlachte om zichzelf.

Natuurlijk niet.

Ze was gewoon moe.

Een nieuw huis had altijd zijn eigen geluiden.

Daar moest ze nog aan wennen.

Met haar koffiekop liep ze naar het raam.

Buiten scheen de zon alweer.

Een prachtige dag.

De vreemde geluiden van de nacht leken ineens onbelangrijk.

Toch keek ze even naar boven.

Naar het kleine zolderraampje.

En heel even kreeg ze het gevoel dat iemand vanaf daar naar haar keek.

Het gevoel verdween vrijwel direct.

Kitty schudde haar hoofd.

"Je fantasie slaat op hol."

Ze nam een slok koffie en begon aan haar tweede dag in haar nieuwe huis.

Niet wetende dat de geluiden van de afgelopen nacht nog maar het begin waren.

Hoofdstuk 3 – Het Verleden op Zolder

De tweede nacht had Kitty opnieuw onrustig geslapen. Niet zo slecht als de eerste, maar goed uitgerust voelde ze zich zeker niet.

Na het ontbijt besloot ze iets te doen waar ze gisteren nog geen tijd voor had gehad. De zolder bekijken.

Ze pakte een stofdoek en liep naar de smalle trap die naar boven leidde. De houten treden kraakten onder haar gewicht.

"Als ik hier blijf wonen, moet ik daar maar aan wennen," mompelde ze.

Boven aangekomen bleef ze even staan.

Het zoldertje was kleiner dan ze zich had voorgesteld. Een schuin dak liep aan beide kanten naar beneden en slechts één klein raampje liet wat daglicht binnen.

In de lucht hing een muffe geur van oud hout en stof.

De vorige eigenaar had beloofd alles leeg te halen, maar in een hoek stonden nog enkele dozen en een oude houten kist.

Nieuwsgierig liep Kitty erheen.

De eerste doos bevatte weinig bijzonders. Wat vergeelde tijdschriften, oude kerstversiering en enkele kapotte fotolijstjes.

In de tweede doos vond ze kinderspeelgoed.

Een versleten teddybeer.

Een houten trein.

Een pop zonder één van haar armen.

"Die had ik niet willen bewaren," zei Kitty zacht.

Ze zette de doos terug.

De houten kist trok haar aandacht.

Voorzichtig maakte ze de sluiting los.

Binnen lagen oude papieren, wat boeken en een stapeltje foto's.

Ze pakte de bovenste foto op.

Een gezin.

Een man, een vrouw en twee kinderen.

Waarschijnlijk de bewoners van vele jaren geleden.

Op het eerste gezicht leek er niets vreemds aan.

Maar toen ze beter keek, kreeg ze een ongemakkelijk gevoel.

Niemand lachte.

De vrouw keek strak voor zich uit.

De kinderen stonden dicht tegen elkaar aan.

De man zat op een stoel met zijn armen over elkaar.

Zijn blik was hard.

Bijna boos.
Kitty fronste.
Ze pakte een tweede foto.
Hetzelfde gezin.
Opnieuw keek niemand gelukkig.
Zelfs de kinderen leken gespannen.
"Wat vreemd," mompelde ze.
Meestal straalden oude familiefoto's warmte uit.
Deze foto's deden precies het tegenovergestelde.
Ze bladerde verder.
Steeds hetzelfde.
Hetzelfde gezin.
Dezelfde gesloten gezichten.
Dezelfde man.
Op één foto stond hij alleen.
Een grote, brede man met donkere ogen.
Zelfs vanaf de vergeelde foto leek er iets dreigends van hem uit te gaan.
Onwillekeurig legde Kitty de foto terug.
Ze wist niet waarom, maar ze voelde zich plotseling ongemakkelijk.
Alsof ze iets zag wat ze liever niet wilde zien.
Ze sloot de kist en besloot dat ze voorlopig genoeg had gezien.
Beneden zette ze een nieuwe pot koffie.
Het mooie weer lokte haar naar buiten.
Misschien werd het tijd om kennis te maken met de burens.
Een uur later stond ze voor het huis naast haar.
Een vriendelijke oudere vrouw deed open.
"Goedemorgen," zei Kitty glimlachend. "Ik ben Kitty. Ik ben onlangs in het huis hiernaast komen wonen."
De vrouw glimlachte direct.
"Welkom in de straat. Ik ben Els."
Niet veel later zaten ze samen in de tuin met een kop koffie.
Els bleek al meer dan veertig jaar in de straat te wonen.
Ze kende vrijwel iedereen.
"Hoe bevalt het huis?" vroeg ze.
"Tot nu toe goed," antwoordde Kitty. "Het is even wennen. Vooral de geluiden."
Els keek haar kort aan.
"De geluiden?"

Kitty lachte.

"Oud huis. Krakende vloeren. De zolder die soms geluid maakt."

De buurvrouw zweeg even.

Net iets te lang.

"Ja," zei ze uiteindelijk. "Dat huis maakt inderdaad geluiden."

Iets in haar stem trok Kitty's aandacht.

"Woont er dan veel ongedierte?" vroeg ze.

Els keek naar haar koffiekop.

"Niet dat ik weet."

Opnieuw viel er een korte stilte.

"Het huis heeft lang leeggestaan," vervolgde Els.

"Hoe lang?"

"Bijna twaalf jaar."

Kitty keek verbaasd op.

"Twaalf jaar? Waarom?"

De buurvrouw haalde haar schouders op.

"Niemand bleef er lang wonen."

"Vanwege achterstallig onderhoud?"

Els glimlachte flauwtjes.

"Dat werd meestal gezegd."

Nu voelde Kitty haar nieuwsgierigheid groeien.

"Meestal?"

De buurvrouw keek naar het huis.

Naar de donkere ramen op de bovenverdieping.

"Ach," zei ze uiteindelijk. "In iedere straat gaan verhalen rond."

"Wat voor verhalen?"

Els aarzelde.

"Er woonden vroeger mensen die niet erg gelukkig waren."

Dat had Kitty op de foto's ook al gezien.

"Dat gezin op de foto's?" vroeg ze.

De buurvrouw keek verrast.

"Die foto's liggen er nog?"

Kitty knikte.

"Ja."

Els zuchtte diep.

"Dan heeft de makelaar die spullen blijkbaar nooit weggehaald."

"Wie waren het?"

De buurvrouw keek opnieuw naar het huis voordat ze antwoord gaf.

"De familie Vermeer."

Ze zweeg even.

"Geen fijne mensen."

"Hoe bedoelt u?"

"De moeder was aardig. De kinderen ook. Maar de vader..." Ze schudde haar hoofd.

"Laten we zeggen dat niemand hem mocht."

Kitty voelde een lichte rilling.

"Wat is er met hem gebeurd?"

Els keek haar een moment aan.

"Officieel kreeg hij een hartaanval."

"Officieel?"

Weer die stilte.

"Zoals ik zei, er gaan verhalen rond."

"Welke verhalen?"

Els zette haar lege kopje neer.

"Dat vertel ik een andere keer wel."

"Waarom niet nu?"

De buurvrouw glimlachte voorzichtig.

"Omdat je net verhuisd bent. Je hoeft niet meteen alle oude spookverhalen van de buurt te horen."

Ze lachte erbij, maar Kitty merkte dat haar ogen serieus bleven.

Heel serieus.

Toen Kitty later die middag terug naar huis liep, keek ze onwillekeurig naar het zolderraampje.

De foto's.

Het ongelukkige gezin.

Het huis dat twaalf jaar leeg had gestaan.

En de buurvrouw die duidelijk niet alles had verteld.

Voor het eerst sinds haar verhuizing voelde het huis iets minder vriendelijk aan.

Toen ze de voordeur opende, hoorde ze boven een zachte tik.

Tik.

Alsof iemand wist dat ze thuis was gekomen.

Kitty bleef een moment roerloos staan.

Daarna schudde ze haar hoofd.

Het was vast toeval.

Toch keek ze nog één keer naar de trap die naar de zolder leidde.

En voor het eerst vroeg ze zich af of de geluiden werkelijk alleen door een oud huis werden veroorzaakt.

Hoofdstuk 4 – De Vallende Foto

Die avond probeerde Kitty haar gedachten ergens anders op te richten.

Ze had de woonkamer verder ingericht, een paar dozen uitgepakt en zelfs een korte wandeling door de buurt gemaakt. Toch bleef het gesprek met Els door haar hoofd spoken.

Het huis had twaalf jaar leeggestaan.

Niemand bleef er lang wonen.

En dan die foto's op zolder.

Steeds weer zag ze de strenge blik van de man voor zich.

"Onzin," zei ze hardop terwijl ze de vaatwasser uitruimde. "Je laat je gek maken door een paar oude verhalen."

Dat klonk verstandig.

Dat klonk logisch.

Maar het gevoel in haar buik verdween er niet door.

Later die avond keek ze nog wat televisie. Een programma waar ze normaal gesproken graag naar keek, maar waarvan ze nu nauwelijks wist waar het over ging.

Steeds luisterde ze naar de geluiden van het huis.

Een kraak hier.

Een tik daar.

De wind die langs de muren streek.

Toen ze uiteindelijk naar bed ging, was ze moe maar gespannen.

Ze las nog een paar bladzijden in haar boek en deed daarna het licht uit.

Even was het stil.

Heerlijk stil.

Misschien was alles inderdaad slechts haar verbeelding.

Misschien moest ze gewoon wennen.

Langzaam zakte ze weg in slaap.

Krak.

Haar ogen schoten open.

Ze bleef stil liggen.

Niets.

Een paar minuten later klonk opnieuw een geluid.

Tik.

Ergens boven haar.

Van de zolder.

Kitty draaide zich om.

Ze keek op de wekker.

03.12 uur.

"Ga slapen," mompelde ze tegen zichzelf.

Maar haar lichaam werkte niet mee.

Ze bleef luisteren.

Iedere keer als ze dacht dat het voorbij was, hoorde ze opnieuw iets.

Een tik.

Een kraak.

Een zacht schurend geluid.

Alsof iemand heel voorzichtig een stoel verschoof.

Misschien een muis.

Misschien hout dat werkte.

Misschien de wind.

Voor alles was een verklaring.

Toch voelde ze haar hart steeds sneller kloppen.

Na bijna een uur gaf ze het op.

Ze stapte uit bed.

"Ik ga beneden een kop thee maken."

Dat zou helpen.

Ze trok haar badjas aan en liep de trap af.

De woonkamer lag in duisternis.

Alleen het zwakke licht van de straatlantaarn viel door de gordijnen naar binnen.

Kitty liep richting de keuken.

Toen gebeurde het.

Klap!

Een hard geluid vulde de kamer.

Vlak naast haar.

Kitty schreeuwde het uit.

Ze maakte een sprong achteruit en voelde haar hart tegen haar ribbenkast bonzen.

Met grote ogen keek ze om zich heen.

Op de vloer lag een fotolijst.

De foto van haar en Ian aan zee.

Het glas was gelukkig niet gebroken.

Met trillende handen deed ze het licht aan.

De kamer was leeg.

Volledig leeg.

Voorzichtig liep ze naar het kastje.

De plek waar de foto had gestaan.